

Achtergrondinformatie slow art oefening

Slow art en methodieken

Slow art moedigt aan om te vertragen, om in alle rust en stilte aandachtig kijken naar een kunstwerk.

We selecteerden 3 werken van kunstenaar Saif Lama'a (Dumuzi). Hij stelt momenteel tentoon in het Red Star Line Museum.

Bij het eerste schilderij, gebruiken we een methodiek die 5 x 2 heet. Het is een 'routine' die deel uitmaakt van de methodieken gebundeld onder de noemer Visible Thinking in the Museum (van Claire Brown & Gundy van Dijk, zie ook <https://thinkingmuseum.com/> voor meer info, of https://www.facebook.com/pg/ThinkingMuseum/about/?ref=page_internal).

Het gaat als volgt:

Kijk één minuut in alle rust en stilte naar het beeld. Laat je ogen dwalen. Noteer vijf woorden die in je opkomen tijdens het kijken naar het beeld.

Wanneer de minuut voorbij is, herhaal je het voorgaande: kijk opnieuw naar het beeld en probeer vijf nieuwe woorden te noteren.

Dit is een methodiek om trager te kijken, goed te kijken, ook naar details. De woorden die genoteerd worden, dat kan van alles zijn: materiaal, kleur, vorm, beschrijvingen van objecten, interpretaties, emoties, de signatuur van Saif, enzovoort.

Bij het tweede schilderij, het tafereel dat zich afspeelt tijdens de boottocht, gebruiken we de methodiek 'kijk - denk – verwonder', gebaseerd op drie vragen:

Wat zie je? Waar denk je aan? Wat vraag je je af?

Dit is ook een methodiek om te kijken, en wat je ziet, wat je denkt waarover het beeld gaat, zal ook mee bepaald worden door wat jij denkt, voelt en je je afvraagt.

Bij het laatste schilderij, waarbij mensen 's nachts lopen, waarbij ze kinderen dragen, mag je zelf een titel bedenken. Deze methodiek komt ook uit Visible Thinking in the Museum.

Bij slow art staat vertragen, zelf kijken en mijmeren over een kunstwerk centraal.

Misschien ben je benieuwd naar het verhaal van de kunstenaar zelf?

Meer informatie over de kunstenaar en de kunstwerken

Saif is geboren in Mosul (Irak) in 1982. Zijn vader is Syriër en zijn moeder Irakese. Hij groeit op in Syrië. Hij begint reeds op zeer jonge leeftijd met het maken van kunst. Op zijn achttiende schrijft hij zich in aan de Damascus University voor de opleiding Schone Kunsten in Syrië. Hij neemt de naam Dumuzi aan, naar Dumuzi, een figuur uit de Soemerische mythologie. In 2005 stelt hij tentoon aan de prestigieuze Khan As'ad Pasha van Damascus. Hij loopt stage bij Eva Lootz, de beroemde beeldendkunstenares. Vanuit Damascus en Caïro wordt hij een actief kunstenaar. In 2009 vlucht hij omwille van de oorlog uit Syrië naar zijn familie in Mosul. Daar wordt hij geconfronteerd met groeiende censuur en religieus fanatisme. Dumuzi moet zijn kunst verbergen en blijft twee jaar werkloos thuis. Wanneer milities hem ondervragen, is hij slim genoeg om zich voor te doen als een binnenhuisarchitect. In 2015 bezet IS de stad, en moet hij vluchten. Saif leeft en werkt in Antwerpen.

Saif maakte de eerste 2 tekeningen voor een live-publiek tijdens een evenement voor het Red Star Line Museum. Ondertussen vertelde hij zijn verhaal. We vroegen hem achteraf om ook de laatste tekening te maken, en de reeks af te maken. In totaal bevat de reeks over zijn vlucht uit Syrië 6 tekeningen. Voor deze oefening selecteerden we er 3.

De teksten bij de tekeningen komen uit het interview dat Saif gaf aan veldwerker Sam Pinillos voor het Red Star Line Museum.

1.

{ The Moon Night (Silence, tea).. }

[transcriptietekst]

En we zaten, ...

Het was volle maan.

En we zaten buiten. Buiten betekent, ... want het huis had twee verdiepingen.

En een kleine garage voor de auto.

Sommige huizen hebben een kleine tuin met een muur er rond. Zoals een villa.

En we zaten buiten. Het was zomer.

Er was geen elektriciteit. En we babbelden gewoon.

We babbelden gewoon.

En er was de maan.

En we hoorden mensen op straat vertrekken.

En sommigen vertrokken met de auto, iets wat normaal onmogelijk is.

Zelfs wanneer er een noodgeval is en je wilt naar het ziekenhuis, ... het is heel moeilijk om er te geraken.

We hoorden mensen buiten op straat.

Ik herinner me dat mijn vader naar buiten ging en met de buur praatte.

Hij kwam terug en zei: pak alles in, we vertrekken ook.

Wat? Beeld je het zelf in.

Wat gebeurt er hier? Vroeg ik hem.

Hij zei: ja Daesh komt eraan.

2.

[Legende]

{ The Boat (Sky window).. }

[transcriptietekst]

En wanneer de boot aan het varen was, ... omdat we in de punt van de boot zaten,
kwamen de golven binnenin de boot via het kleine raam.

Veel water binnenin.

De eerste keer dat het water op ons viel, ...

Kan je je voorstellen, ... je zit op deze kleine plek en er valt water op jou.

En veel water. De hele golf kwam binnen.

Donker, mensen die schreeuwen, mensen die wenen, ...

En je moet jezelf beheersen om te overleven.

Op dat moment, weet je zoals in een film, hoor je niets meer en is er volledige stilte.

Maar alles rondom je beweegt.

Stemmen, gezichten die bewegen.

En alles speelt af in je hoofd: je familie, je ouders, jezelf, ...

de persoon die je was toen je opgroeide.

Ik probeerde hen te kalmeren. Het licht ging terug een beetje aan.

Maar er veranderde niets: de golven kwamen binnen en binnen en binnen.

We waren helemaal nat, alsof we zwommen.

Er was veel water.

We hadden de mogelijkheid om het raam te sluiten, maar dan konden we niet ademen

Dan konden we echt niet normaal ademen.

We moesten dus kiezen: ademen of "zwemmen".

Met de golven die binnenkwamen.

Niemand van de mannen kon nog helder denken.

Maar ik besliste om dat raam te controleren. Ik deed mijn T-shirt uit.

Ik ging op mijn knieën zitten, vlak onder het raam.

En ik deed het raam toe. Wanneer ik hoorde dat de golf over de boot rolde, ...

Wanneer ik dat hoorde, deed ik het raam toe.

Zodat het water niet binnenkwam.

Wanneer ik hoorde dat de golf wegging, opende ik het raam zodat we konden ademen.

3.

[Legende]

{ Running (Don't stop).. }

[transcriptietekst]

Het was moeilijk met kinderen. Begrijp je?

Ik droeg al een zak op mijn rug.

Ik droeg een zak van haar, vooraan mijn lichaam.

Met één arm droeg ik een kind. Met mijn andere arm droeg ik nog spullen.

En soms moesten we lopen.

Dus liepen we, maar je bent eigenlijk al doodmoe. Je kan niet meer bewegen.

Je lichaam luisterde niet meer naar je. Maar je moest verder vluchten.

Hetzelfde voor mijn neef: hij droeg ook een kind, een zak en zijn eigen zak op zijn rug.

En we liepen.

(...)

Toen ik (in Brussel) uitstapte had ik pijn, vreselijke pijn in mijn voeten.

We hadden twee weken gewandeld.

Twee weken wandelen in dezelfde schoenen. Ik kon niet meer. Het was meer dan pijn.

Daardoor kon ik aan niets anders denken.

Dus het eerste wat ik deed, was een winkel binnenstappen en nieuwe schoenen kopen.

Ik deed mijn nieuwe schoenen aan. Geen groot verschil, maar wel een klein beetje comfortabeler.

Ik vroeg naar een politiestation.